

Linux i Python w Elektronicznej Sieci #07: Wprowadzenie do elektroniki

Projekt „Matematyka dla Ciekawych Świata”,
Krzysztof Lasocki
<krz.lasocki@gmail.com>

2023-06-25

Elektronika to dziedzina nauki zajmująca się praktycznym wykorzystaniem prądu elektrycznego w postaci sygnałów do przetwarzania informacji. Aby sprawnie eksplorować tę dziedzinę, warto rozpocząć od zapoznania się z podstawowymi pojęciami i narzędziami w elektronice. Ten skrypt opisuje elementy niezbędne do pracy w małym warsztacie, który umożliwi Ci eksperymenty elektroniczne. Omówimy obsługę multimetru oraz przetwornicy, a także podstawy lutowania i bezpieczeństwa pracy w domowym warsztacie elektronicznym.

1 Obsługa multimetru

Multimetr (zwany też miernikiem) to podstawowy przyrząd pomiarowy każdego elektronika. Zgodnie z nazwą posiada wiele funkcji pomiarowych. Najczęściej są to woltomierz (do pomiaru napięcia stałego V_{DC} i zmiennego V_{AC}), amperomierz (do pomiaru natężenia prądu stałego A_{DC} i zmiennego A_{AC} , potocznie zwanego prądem) oraz omomierz (do pomiaru rezystancji, Ω). Często multimetr posiada także funkcje:

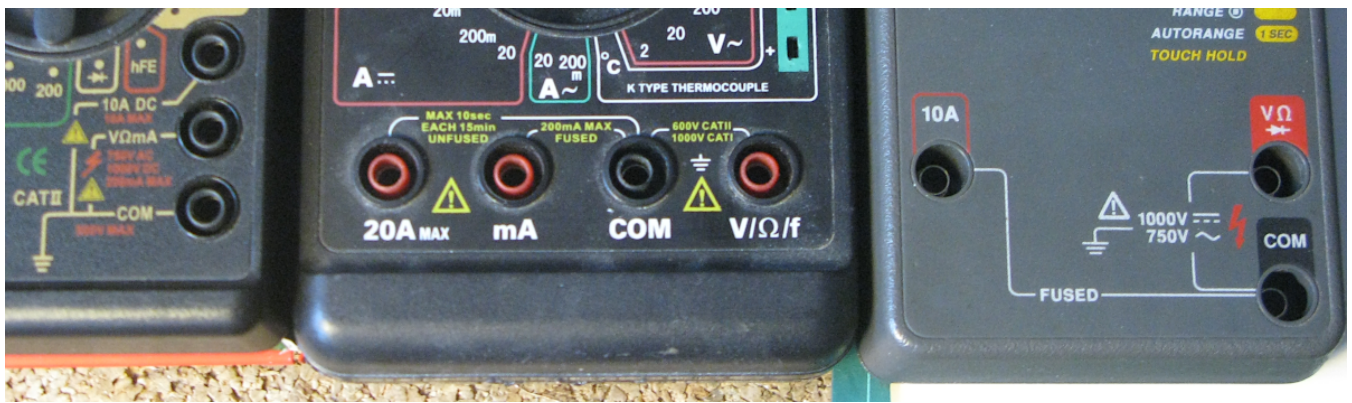
- **Test połączeń** (*continuity mode*), oznaczany symbolem fali dźwiękowej (lub nuty), służy do sprawdzania połączeń elektrycznych. Miernik wydaje dźwięk jeśli między sondami pomiarowymi (przewodami) jest połączenie.
- **Pomiar diod** (*diode check*), oznaczony symbolem diody ∇ , służy do sprawdzania diod i innych elementów półprzewodnikowych. Wyświetla spadek napięcia na testowanym złączu półprzewodnikowym.
- **Test tranzystorów** (pomiar h_{FE}), służący do pomiaru wzmocnienia tranzystora. Najczęściej posiada oddzielne gniazdo na mierniku.
- **Pomiar pojemności**, oznaczany symbolem \parallel służy do pomiarów pojemności kondensatorów
- **Pomiar temperatury**, oznaczany symbolem $^{\circ}C$, najczęściej za pomocą termopary (dołączana do miernika).

Multimetr zachowuje się tak jak przyrząd pomiarowy, którego funkcjonalność jest aktualnie wybrana. Oznacza to że należy go podłączać tak samo, jak odpowiednie przyrządy pomiarowe.

1.1 Połączenie miernika

W zależności od modelu, multimetr może posiadać od dwóch do czterech gniazd na przewody. Są to:

- Masa, oznaczana **COM** (od słowa *common*). Tutaj podłącza się czarny przewód
- Wejście pomiarowe dla woltomierza, ozn. symbolem **V**. Często także jest to wejście omomierza, oznaczone Ω , oraz testu diod (ozn. symbolem diody ∇)
- Wejście miliamperomierza, oznaczone symbolem **mA**. Jeżeli Twój miernik posiada trzy wejścia, to najczęściej jest ono tym samym wejściem, co wejście woltomierza.
- Wejście amperomierza, oznaczone symbolem **A**. Najczęściej również jest obok niego podany maksymalny dopuszczalny prąd oraz czas pomiaru.

Wejścia trzech różnych multimetrów. Pomiedzy wejściami zaznaczone są maksymalne wartości napięcia lub natężenia i informacja o zabezpieczeniach (“FUSED”) bądź ich braku (“UNFUSED”).
 Od lewej: typowy model z trzema wejściami, model z czterema wejściami, model z trzema wejściami (bez miliamperomierza)

Przy wyborze multimetru należy zwrócić uwagę na jego wejścia. Modele z czterema wejściami są preferowane (zapewnia to izolację funkcji woltomierza od amperomierza). Przyrząd musi być też opisany jako “FUSED”, czyli posiadać bezpiecznik na zakresie miliamperomierza (oraz opcjonalnie, także amperomierza). Pozwoli to uniknąć uszkodzenia multimetru w wypadku przekroczenia dopuszczalnego natężenia prądu.

1.2 Woltomierz

Woltomierz to przyrząd służący do pomiaru napięcia elektrycznego między dwoma punktami. Z tego powodu **woltomierz podłączamy równolegle** do elementu, który badamy, lub między dwoma punktami w układzie. Opór woltomierza jest możliwie duży (rzeczywiste woltomierze mają opór około 1-10 MΩ, woltomierz idealny ma opór nieskończenie wysoki).

1.3 Amperomierz

Amperomierz (tudzież miliamperomierz) służy do pomiaru prądu płynącego w gałęzi obwodu. Z tego powodu **amperomierz podłączamy szeregowo** z innymi elementami obwodu. Opór amperomierza jest możliwie mały (idealny amperomierz ma nieskończenie niski opór).

Podłączenie amperomierza równolegle powoduje zwarcie. Nie należy więc odkładać miernika ustawionego na zakres amperów, szczególnie w przypadku modeli, które używają tego samego gniazda do pomiaru oporności lub napięcia. Skutki pomyłki mogą być fatalne dla urządzenia - bezpiecznik się spali.

1.4 Omomierz

Omomierz jest przyrządem służącym do pomiaru oporności. Jego zasada działania jest dosyć prosta. Składa się on ze źródła małego napięcia, które pojawia się na końcówkach przewodów pomiarowych. Gdy przyłożymy sondy do elementu mierzonego, omomierz zmierzy jaki prąd płynie przez element testowany i wyświetli jego opór.

Omomierz w praktyce służy tylko do pomiarów oporników. Trzeba pamiętać o tym, że jeżeli mierzymy element umieszczony w układzie, to jego oporność będzie zawsze niższa od oczekiwanej. Taki opornik jest połączony równolegle z innymi elementami obwodu o nieznanym oporze, skąd wynika błąd pomiaru. Zasadniczo nie wykonuje się za jego pomocą pomiarów oporników we włączonych układach.

Przy pomiarach większych oporników (ponad 100kΩ) należy uważać aby nie dotykać palcami końcówek sond, ponieważ opór Twojego ciała zaniży pomiar. Lepiej jest położyć opornik na stole i przycisnąć jego

nóżki za pomocą końcówek sond.

1.5 Inne funkcje multimetrów

Oprócz podstawowych funkcji (pomiaru napięcia, natężenia i oporu)¹, większość nowoczesnych multimetrów posiada także funkcje pomiaru diod oraz tranzystorów.

Funkcja pomiaru diod jest najczęściej oznaczona symbolem diody półprzewodnikowej (∇) i korzysta z tej samej pary złącz, co woltomierz i omomierz. Aby zmierzyć spadek napięcia na diodzie należy dotknąć sondą podłączoną do masy (COM) do katody, a sondą dodatnią do anody. Miernik wyświetli spadek napięcia na złączu diody. Jeżeli miernik wskazuje wynik poza skalą, może to oznaczać, że polaryzacja diody jest odwrotna (sondy są przyłożone na odwrót). Może też okazać się, że spadek napięcia na jej złączu jest większy niż zakres pomiaru (który najczęściej wynosi do 2V).

Funkcja pomiaru współczynnika wzmocnienia tranzystora bipolarnego jest z reguły oznaczana **hFE** (od symbolu h_{FE} stosowanego do oznaczenia tej wartości)². Pomiar tranzystora za pomocą multimetru polega na umieszczeniu jego nóżek w **odpowiedni sposób** w gnieździe pomiarowym w multimetrze. Jego emiter, baza oraz kolektor (oznaczane **E**, **B** i **C** odpowiednio) muszą trafić w otwory w odpowiedniej połowie gniazda (**PNP** oraz **NPN** zależnie od typu tranzystora). Trzeba go obrócić tak, żeby emiter trafił do **E**, baza do **B** a kolektor do **C**. Gniazdo jest tak skonstruowane, że pasują do niego tranzystory o dowolnej kolejności wyprowadzeń. Kolejność dla Twojego tranzystora jest opisana w jego karcie katalogowej. Po umieszczeniu tranzystora w gnieździe, na ekranie miernika pojawia się wartość jego współczynnika wzmocnienia h_{FE} .

Niektóre mierniki posiadają także funkcje pomiaru pojemności elektrycznej kondensatora. W zależności od konstrukcji połączenie testowanego kondensatora odbywa się poprzez umieszczenie go w specjalnym gnieździe na obudowie miernika albo przez podłączenie sond do wyprowadzeń kondensatora. Należy pamiętać o tym, że trzeba ustawić zakres w podobny sposób jak przy innych pomiarach. Uwaga - **nie należy mierzyć pojemności naładowanych kondensatorów**. Funkcja pomiaru pojemności przydaje się przy sprawdzaniu kondensatorów ceramicznych lub foliowych o pojemnościach od kilku nF do kilkudziesięciu uF. Na kondensatorach elektrolitycznych lub tantalowych (o większych pojemnościach) wartość pojemności jest z reguły napisana na obudowie. Należy także wybrać kondensator, którego maksymalne dopuszczalne napięcie (też napisane na obudowie) jest wyższe niż największe możliwe napięcie mogące na nim wystąpić w układzie.

Uwaga

Kondensatory elektrolityczne oraz tantalowe są elementami **spolaryzowanymi**. Podłączając je, należy o tym pamiętać i podłączać je tylko zgodnie z polaryzacją - biegun ujemny do punktu o niższym napięciu, a biegun dodatni do punktu o wyższym napięciu. Na tych kondensatorach jeden z biegunów (najczęściej ujemny) jest zaznaczony na obudowie.

Uwaga: Niewłaściwe podłączenie kondensatora może doprowadzić do jego eksplozji. Dla własnego bezpieczeństwa nie rób tego – jeżeli jesteś ciekawy jak to wygląda obejrzyj filmik w Internecie. Pamiętaj o tym także montując kondensatory w swoich konstrukcjach.

Oprócz opisanych wyżej funkcji, niektóre multimetry mogą mieć także funkcje pomiaru temperatury (poprzez **termoparę** lub **termistor** podłączane do specjalnego złącza na mierniku) oraz pomiar częstotliwości.

1. Mierniki, które posiadają tylko te trzy funkcje nazywane są po angielsku VOM (Volt-ohm-milliammeter). Najczęściej są to mierniki analogowe.
2. Czasami oznaczane też jako β , beta.

1.6 Dokonywanie pomiarów

Zależnie od wielkości fizycznej, którą chcemy zmierzyć, po stroni emiernika, czerwony (dodatni) przewód musi być podłączony do odpowiadającego mu gniazda. Czarny przewód (ujemny, masa) należy zawsze podłączyć do gniazda **COM**. Miernik ustawiamy na pomiar danej wielkości.

Przy wykonywaniu pomiaru nieznaney wartości należy rozpocząć od największego zakresu miernika i stopniowo zmniejszać zakres aż otrzymamy najdokładniejszy wynik. W przypadku gdy mierzona wartość przekracza aktualny zakres, miernik to zasygnalizuje, najczęściej wyświetlając “1” (po lewej stronie ekranu), lub “OL” (*overload*). Oba znaki oznaczają to samo, czyli wartość powyżej zakresu. W takiej sytuacji trzeba przełączyć zakres na większy.

Przy pomiarze **napięcia** w danym punkcie układu, najczęściej masę miernika (czarną sondę) podłączamy do masy układu. Drugą sondę (czerwoną) podłączamy do mierzonego punktu. Jeśli chcemy zmierzyć napięcie na jakimś elemencie (np. oporniku), masę miernika dotykamy do punktu, w którym oczekujemy niższego napięcia, a czerwoną sondą do punktu, w którym oczekujemy wyższego napięcia. Jeżeli podłączymy sondy odwrotnie, po prostu dostaniemy wynik z przeciwnym znakiem. Woltomierz należy podłączać równolegle.

Przy pomiarze **nateżenia** w danej gałęzi układu należy zachować szczególną ostrożność. Podobnie jak wyżej, zaczynamy pomiar na największym zakresie miernika. W przeciwieństwie do woltomierza, amperomierz należy podłączyć szeregowo. Ponieważ opór wewnętrzny amperomierza jest bardzo niski ($<1 \Omega$), trzeba uważać, aby nie zrobić zwarcia.

Pomiaru **oporności** dokonujemy dotykając końcówkami sond pomiarowych końcówek opornika (lub innego elementu). Dla oporników kolejność przewodów nie ma znaczenia (opór jest identyczny niezależnie od kierunku płynięcia prądu).

Test połączenia służy do sprawdzania połączeń w układach. Przy wyłączonym zasilaniu dotykamy sondami do punktów, pomiędzy którymi chcemy sprawdzić połączenie. Jeżeli punkty są połączone, to miernik zasygnalizuje to brzęczykiem. Ta funkcja jest szczególnie przydatna przy sprawdzaniu prototypów na płytkach stykowych, lub przy sprawdzaniu prawidłowości połączeń w urządzeniu, które diagnozujemy. Jeżeli Twój multimetr nie ma tej funkcji, to możesz użyć omomierza (bezpośrednie połączenie ma znikomy opór, maksymalnie kilka Ω).

Tester diod (i innych elementów półprzewodnikowych) pozwala sprawdzić polaryzację złącza półprzewodnikowego w elemencie. W tym celu dotykamy sondami do obu końców testowanego elementu. Jeżeli “trafiliśmy” z polaryzacją sond (podłączyliśmy czarną sondę, COM, do katody, a czerwoną dodatnią, do anody), to miernik powinien pokazać spadek napięcia na złączu. W przeciwnym razie pokaże przekroczenie zakresu. Z reguły zakres spadków napięć jakie można w tym trybie zmierzyć jest poniżej 2V, więc większość diod LED pokaże spadek napięcia poza skalą (niektóre diody LED mogą się bardzo słabo świecić podczas pomiaru jeśli polaryzacja sond jest prawidłowa).

W niektórych multimetrach test diody jest wspólny z testem połączeń. W takim wypadku, w trybie testu multimetr sygnalizuje buzzerem sytuację, gdy spadek napięcia jest odpowiednio mały. Oznacza to, że mierzone punkty są ze sobą zwarte (lub połączone bardzo małym oporem).

Wskazówka

W zmontowanym i zasilonym układzie należy dokonywać tylko pomiarów woltomierzem. Amperomierz włącza się w szeregowo w badany układ, zatem jego użycie wymaga modyfikacji układu, chyba że układ przewiduje możliwość takiego pomiaru.

Omomierz i pomiar pojemności używa się do pomiarów elementów poza układem, jednak pomiar ciągłości (rzadziej oporności) może być wykonywany na wyłączonym układzie celem ustalenia dłaczego ten nie działa. Należy wtedy pamiętać o tym, że pomiary omomierzem będą zaniżone z powodu obecności innych oporów w układzie.

2 Przygotowanie mikrokontrolera STM32

Bardzo możliwe, że Twój mikrokontroler nie będzie miał przylutowanych pinów do połączenia z płytką stykową. W takim wypadku będziesz musiał/musiała użyć lutownicy, aby je przylutować.

Ostrożnie

Podczas pracy, grot (metalowa końcówka) lutownicy jest rozgrzany do 200-400 stopni Celsjusza. Zachowaj ostrożność podczas jej używania. Zapamiętaj:

- Zawsze odkładaj lutownicę do stojaka. Nigdy nie kładź jej luzem na stole.
- Nigdy nie łap za metalowy koniec lutownicy.
- Nie wolno łapać spadającej lutownicy. Nie martw się, zawsze można kupić nową.
- Grot lutownicy jest gorący przez jakiś czas po wyłączeniu.
- Nie zostawiaj włączonej lutownicy bez opieki.
- **Przed lutowaniem musisz odłączyć układ (lub urządzenie) od zasilania.**

Do lutowania drobnej elektroniki (takiej jak mikrokontrolery i układy scalone) najlepsza jest precyzyjna lutownica o małej mocy (do 30W), z regulacją temperatury oraz ostrym lub małym płaskim (w kształcie śrubokręta płaskiego, około 2mm szerokości) grotem. Potrzebny jest też do niej stojak. Inne przydatne akcesoria to kalafonia (ułatwia lutowanie) lub topnik (elektroniczny), oraz wyciorek do wycierania grotu - może być to specjalna gąbka (zwilżona przed użyciem) lub druciak do mycia naczyń.

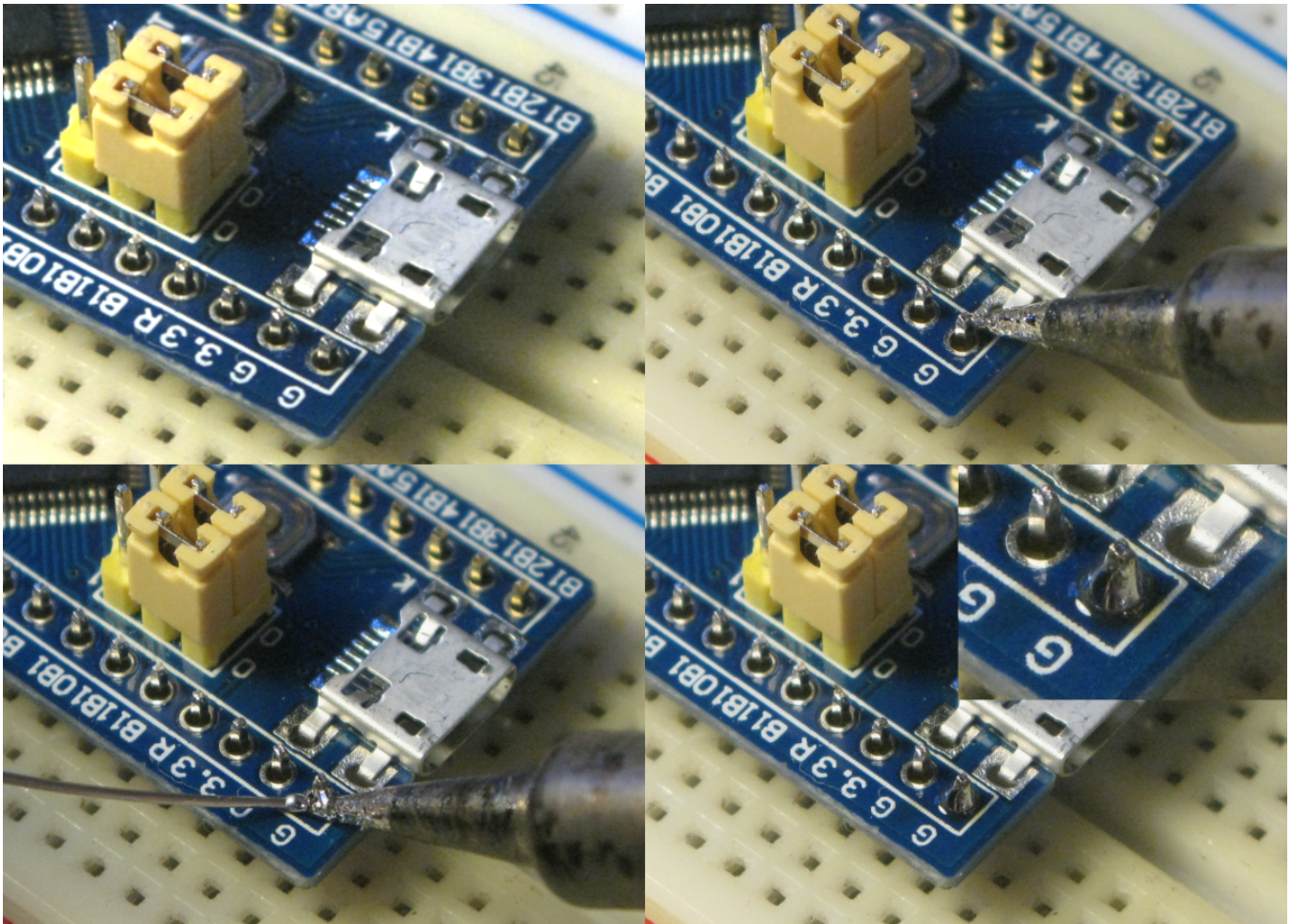
Najwygodniej jest używać spoiwo lutownicze w formie drutu o średnicy nie większej niż 0.5 mm, najlepiej 0.25mm. Przy budowie prototypów najczęściej używa się cyny ołowiowej Sn40/Pb60 (stop 40% cyny oraz 60% ołowiu).

Jeżeli Twój mikrokontroler nie ma przylutowanych pinów, musisz przylutować je sam/sama. Przymierz i odetnij obciążkami dwa odcinki listwy kołkowej pasujące do otworów na brzegach płytki mikrokontrolera. Włóż piny do otworków na płytce. Następnie odwiń lub wyciągnij odcinek cyny ze szpulki. Włącz lutownicę i odłóż ją na stojak. Jeżeli twoja lutownica ma ustawianie temperatury, ustaw ją na około 250-300 st. C. Daj jej około minuty na osiągnięcie temperatury. Pamiętaj, że grot lutownicy jest bardzo gorący. Lutownicę należy trzymać tylko i wyłącznie za rękę.

Aby zalutować pin w otworze, najpierw dotknij grotem lutownicy miejsca, które będziesz lutować (pola lutowniczego) oraz pinu. Trzeba ogrzać oba elementy przed ich połączeniem. Po około sekundzie, dotknij pinu końcówką odcinka cyny.

Postaraj się, aby listwy kołkowe były prostopadle do płytki. Jeżeli masz odcinek damskiej listwy, możesz za jego pomocą umiejscowić piny, które lutujesz. Możesz też użyć do tego płytki stykowej. Lutowanie zacznij od czterech pinów na rogach płytki.

Kształt gotowego lutu powinien być stożkowy. Jeżeli jest obły, oznacza to zbyt dużą ilość użytej

Lutowanie pinu mikrokontrolera. Listwy kołkowe zostały umieszczone w płytce stykowej, aby je umiejscowić. Zaczynając od lewego górnego zdjęcia, zgodnie z ruchem wskazówek zegara: Umieszczenie pinu. Ogrzanie pinu i pola lutowniczego na płytce mikrokontrolera. Dotknięcie spoiwem (cyną). Gotowy lut (oraz jego przybliżenie).

cyny. Kuliste luty prawdopodobnie nie związały pinu z płytką (pole lutownicze nie było dobrze ogrzane). Jeśli lut nie jest błyszczący, oznacza to, że niepoprawnie związał (tzw. zimny lut). W takim wypadku spróbuj dodać topnika (np. kalafonii).

Umiejętne lutowanie wymaga trochę praktyki, ale nie jest skomplikowane. Pamiętaj, aby lutować w dobrze wentylowanym pomieszczeniu. Po zakończeniu umyj ręce.

2.1 Instalacja i przygotowanie narzędzi

Do programowania mikrokontrolera STM32 użyjemy następujących narzędzi programistycznych:

- Toolchain³dla architektury *arm-none-eabi* (*gcc-arm-none-eabi* oraz *binutils-arm-none-eabi*)
- Implementację libC (*libstdc++-arm-none-eabi-newlib*)
- Narzędzie do programowania przez UART (*stm32flash*)
- Program terminalowy do obsługi portów szeregowych (*picocom*)
- Bibliotekę *libopencm3*

Wszystkie narzędzia, oprócz ostatniego, dostępne są w repozytoriach Debiana (i systemów na nim opar-

3. Toolchain to zbiorowe określenie na narzędzia do przekształcania kodu źródłowego na kod maszynowy. Zawiera m.in. kompilator, linker (konsolidator), narzędzia obsługujące pliki obiektowe oraz kopujące dane między formatami plików wykonywalnych (*objcopy*) itd.

tych). Możesz je zainstalować za pomocą polecenia:

```
sudo apt install gcc-arm-none-eabi binutils-arm-none-eabi  
↳ libstdc++-arm-none-eabi-newlib stm32flash picocom git make
```

Instalacja i kompilacja libopencm3 odbywa się w następujący sposób:

```
git clone https://github.com/libopencm3/libopencm3.git  
cd libopencm3  
make
```

Pamiętaj o ustawieniu ścież

2.2 Połączenie mikrokontrolera

Aby móc uruchomić nasz kod na mikrokontrolerze, musimy podłączyć go do komputera w celu wgrywania na niego skompilowanych programów. STM32 można programować na wiele sposobów, my będziemy używać do tego interfejsu UART⁴.

Aby zaprogramować mikrokontroler musisz podłączyć go do przejściówki USB-UART (nie podłączaj jeszcze przejściówki do komputera). Za pomocą pasujących kabelków podłącz następujące piny przejściówki do pinów na mikrokontrolerze:

- masę (GND) do (dowolnej) masy mikrokontrolera (GND lub G)
- RX do TX mikrokontrolera (pin A9)
- TX do RX mikrokontrolera (pin A10)
- 5V do 5V mikrokontrolera

Za pomocą obciążków lub pęsety przełoż górna (patrzac na mikrokontroler tak aby port USB był po lewej) zworkę na pozycję "1".

Sprawdź wszystkie połączenia i podłącz przejściówkę do portu USB komputera. Na mikrokontrolerze powinna zaświecić się tylko czerwona dioda PWR

Możesz sprawdzić połączenie z mikrokontrolerem używając stm32flash do wyświetlenia informacji na temat podłączonego mikrokontrolera. Jeżeli polecenie poniżej nie zgłosi błędów, oznacza to, że wszystko działa poprawnie.

```
stm32flash /dev/ttyUSB0
```

Tak przygotowany mikrokontroler jest gotowy do pracy.

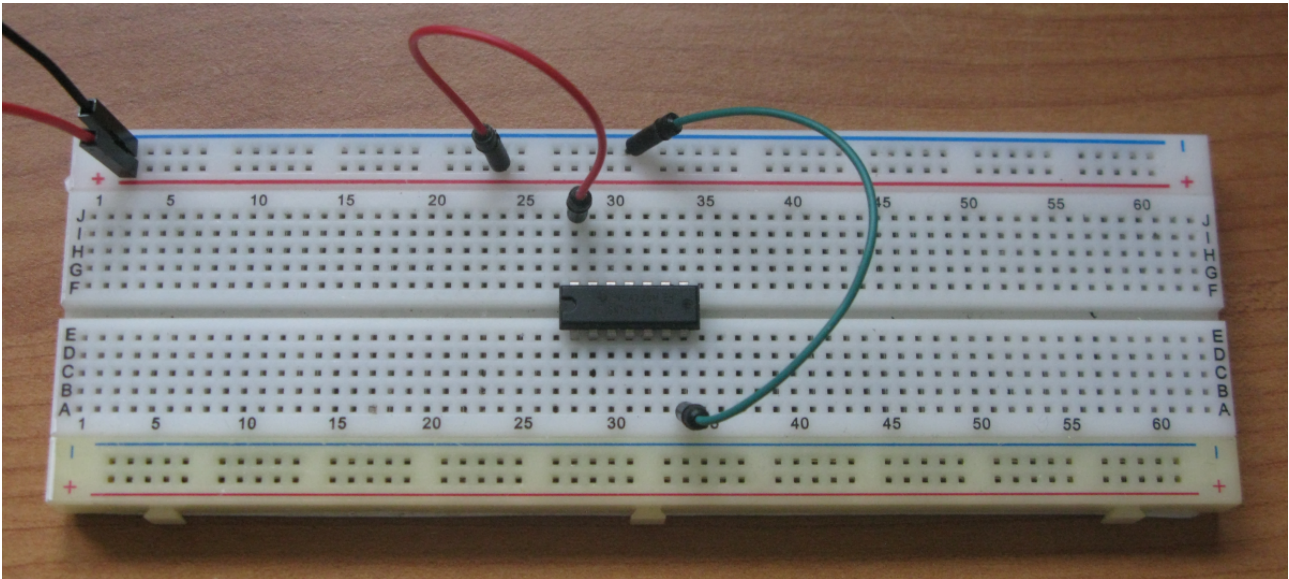
3 Płytką stykowa

Płytką stykowa pozwala na szybkie prototypowanie układów bez konieczności lutowania. Składa się ona z macierzy dziurek, pod którymi są umieszczone blaszki łączące sąsiednie dziurki. Blaszki są umieszczone w taki sposób, aby łączyły wszystkie 5 dziurek w kolumnie. Dzięki temu zamiast budować prototypy lutując je na uniwersalnych płytkach drukowanych, wystarczy, że umieścimy nasze elementy w otworkach płytki stykowej.

Przez środek płytki przechodzi wyłobienie bez dziurek. Otworki w tej samej kolumnie, ale po przeciwnych jego stronach nie są ze sobą połączone elektrycznie. Służy ono do umieszczania tam układów scalonych w obudowach DIP. Układy wkłada się "okrakiem" nad tym odstępem, tak aby każda z nóżek

4. Inne z nich to SWD oraz JTAG

trafiła do dziurki w oddzielnej kolumnie. Typowo, po wyprodukowaniu w fabryce, nóżki układów scalonych są rozgięte do zewnątrz. Jeżeli układ nie pasuje do płytki, to trzeba je trochę dogiąć. Najłatwiej jest doginać jedną stronę na raz, na przykład o blat stołu. Nie należy doginać nóżek pojedynczo, np. za pomocą obciążników. Nie powinno się też nadmiernie ich rozginać, ponieważ po kilkunastu zgięciach mogą odpaść.

Tak umieszczamy układy scalone w płytce stykowej. Dzięki temu każdy z pinów ma połączenie z oddzielną kolumną otworków na płytce.

Umieszczając inne elementy w płytce stykowej należy pamiętać, jak połączone są otworki - to znaczy, że jeżeli chcemy połączyć dwa elementy, to ich odpowiednie "nóżki" muszą być umieszczone w tej samej kolumnie. Można też połączyć dwie kolumny otworków ze sobą za pomocą pasujących kabelków.

Na brzegach płytki najczęściej znajdują się podłużne listwy z takimi samymi otworkami, co reszta płytki, pogrupowanymi w grupy 2x5. Niektóre płytki posiadają też nadrukowane kreski oraz znaki + i -. Te listwy służą do doprowadzania zasilania do układu na płytce. Otworki w jednej linii wzdłuż płytki są połączone elektrycznie - tworzą tzw. **szynę zasilania**. Z reguły umieszczone są w parach - jedna szyna dla dodatniego napięcia, a druga dla ujemnego (masy).

Jeżeli twoja płytka ma nadrukowane oznaczenia wzdłuż tych szyn, to napięcia zasilania (+ oraz -) z przetwornicy należy podłączać zgodnie z tymi oznaczeniami. Zmniejsza to ryzyko kosztownej pomyłki.

W niektórych płytkach szyny zasilania są rozdzielone w połowie. Należy o tym pamiętać, ponieważ nie ma na to reguły. Możesz sprawdzić czy Twoja płytka ma rozdzielone szyny za pomocą multimetru (w trybie omomierza lub testu przewodnictwa). Pozwoli to uniknąć niespodzianek przy prototypowaniu.

Uwaga

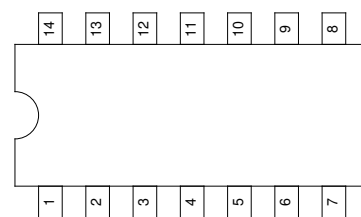
Przed wprowadzaniem jakichkolwiek zmian na płytce stykowej odłącz zasilanie. Pozwoli to uniknąć przypadkowych zwarć i uszkodzeń elementów.

4 Układy scalone

Układy scalone pozwalają szybko i sprawnie konstruować skomplikowane układy elektroniczne przy minimum nakładu i kosztu. Dzięki nim możemy używać gotowych bloków cyfrowych (np. licznik, sumator,

bramka logiczna) oraz analogowych (regulator napięcia, wzmacniacz operacyjny, przełączniki analogowe itp.) zamiast budować je od podstaw z **elementów dyskretnych** (transzystory, oporniki itp.). Produkowane są układy o bardzo różnych stopniach integracji - od bardzo niskich, takich jak np. bramki logiczne, do bardzo wysokich, jak np. gotowe komputery (tzw. SoC - system on a chip).

Układ scalony posiada od kilku do kilkudziesięciu wyprowadzeń które służą do łączenia go z innymi elementami układu elektronicznego. Każde z tych wyprowadzeń pełni określoną funkcję (zasilanie, wejścia, wyjścia itp.). W karcie katalogowej danego układu scalonego wszystkie piny są ponumerowane, nazwane a ich funkcje opisane.

14-pinowa obudowa DIP,
widok z góry

Na razie skupimy się na prostszych układach, które możesz umieścić w swojej płytce stykowej - układach, które produkowane są w obudowach DIP. Charakteryzuje się ona prostymi, szeroko (w porównaniu do innych obudów) rozstawionymi pinami które można łatwo umieścić w płytce stykowej.

W obudowie typu DIP, oznaczenie pinu 1. ma formę wklęsłego wcięcia na jednym z końców układu, lub kropki na narożniku. W przypadku tego drugiego, pin przy którym znajduje się kropka to pin nr 1. W przypadku wcięcia, pin nr 1 to lewy dolny, patrząc na układ obrócony oznaczonym końcem w lewo, napisami na obudowie w Twoją stronę. Kolejne piny liczy się idąc przeciwnie do ruchu wskazówek zegara. Przedstawia to rysunek obok. Przy podłączaniu układu scalonego ważne jest aby nie pomylić numerów pinów (nózek). Każdy z nich ma z góry określoną funkcję.

Wskazówka

W elektronice do wyrażania wymiarów stosuje się m.in. jednostkę **mil^a**, równą 1/1000 cala. Rozstaw nóżek w obudowie DIP to 100 mili (= 2.54 mm). Taki sam jest również rozstaw otworków na płytce stykowej.

a. zwaną też *thou*, od *thousands of an inch*

5 Wykład wideo

- Warsztat elektroniczny: pomiary multimetrem – <http://video.opcode.eu.org/07.01.mkv>⁵
- Warsztat elektroniczny: płytka stykowa – <http://video.opcode.eu.org/07.02.mkv>⁵
- Warsztat elektroniczny: lutowanie – <http://video.opcode.eu.org/07.03.mkv>⁵
- Warsztat elektroniczny: moduł STM32 – <http://video.opcode.eu.org/07.04.mkv>⁵

5. Film bez transkrypcji/napisów. Przepraszamy.

© Matematyka dla Ciekawych Świata, 2020-2023.

© Robert Ryszard Paciorek <rrp@opcode.eu.org>, 2020-2023.

© Krzysztof Lasocki <krz.lasocki@gmail.com>, 2020-2023.

Kopiowanie, modyfikowanie i redystrybucja dozwolone pod warunkiem zachowania informacji o autorach.